ARREST VAN HET HOF
VAN 15 DECEMBER 1970 [1]

Deutsche Getreide- und Futtermittel Handelsgesellschaft mbH tegen Hauptzollamt Hamburg-Altona (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Bundesfinanzhof)

Zaak 31-70

Samenvatting

1. *Landbouw — Gemeenschappelijk landbouwbeleid — Gemeenschappelijke ordening der markten — Heffing — Begrip — Forfaitaire belasting*
2. *Landbouw — Gemeenschappelijk landbouwbeleid — Gemeenschappelijke ordening der markten — Heffing — Toepassing op beschadigde waren*

1. Heffingen welke, op het Verdrag berustende en niet tot het nationale recht behorende, in alle Lid-Staten tegelijk toepasselijk zijn, dienen ter regulering der markten in een gemeenschappelijke ordening en op basis van gewogen waarden voor standaardkwaliteiten worden berekend, zijn forfaitaire belastingen waarbij niet op de individuele kenmerken der ingevoerde produkten wordt gelet.
   Produkten van mindere dan de standaardkwaliteit zijn daarom aan die heffing onderworpen op gelijke voet als de produkten van hogere kwaliteit.

2. Produkten die vóór invoer beschadigd werden en daardoor in waarde verminderden, kunnen ondanks dit waardeverlies de landbouwmarkt evenzeer beïnvloeden als andere waren welker kwaliteit reeds van de aanvang af beneden de standaardkwaliteit was gelegen en die niettemin aan de algemene heffing zijn onderworpen.
   De oorzaken waardoor de waren in een slechtere dan de standaardkwaliteit kwamen te verkeren, zijn niet van invloed op de gronden welke de toepassing der algemene heffing op deze waren rechtvaardigen.

In de zaak 31-70

betreffende een door het Bundesfinanzhof overeenkomstig artikel 177 van het EEG-Verdrag tot het Hof gericht verzoek om een prejudiciële beslissing over de interpretatie van verordening nr. 19 van de Raad der EEG van

1 — Procestaal : Duits.

4 april 1962 (Publikatieblad van 1962, nr. 30), in het voor eerstgenoemd gerecht aanhangig geding tussen

DEUTSCHE GETREIDE- UND FUTTERMITTEL HANDELSGESELLSCHAFT MBH, Kl. Johannisstrasse 4, Hamburg 11,

tegen

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-ALTONA,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt : R. Lecourt, President, A. M. Donner en A. Trabucchi, Kamerpresidenten, R. Monaco (rapporteur), J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore en H. Kutscher, Rechters,

Advocaat-Generaal : K. Roemer
Griffier : A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten. Het procesverloop

Overwegende dat de feiten en het procesverloop als volgt kunnen worden samengevat :

1. Op 28 januari 1963 deed de „Deutsche Getreide- und Futtermittel Handelsgesellschaft mbH" (hierna te noemen de DGFH) uit de Verenigde Staten afkomstige mais inklaren. Volgens haar opgave was de mais onder invloed van vocht tijdens het vervoer 25 % in waarde achteruitgegaan. Het Zollamt vorderde aan heffing een bedrag berekend overeenkomstig het in het invoercertificaat aangegeven tarief.
Het ter zake door de DGFH bij het Hauptzollamt Hamburg-Altona gedane beklag, alsmede haar beroep voor het Finanzgericht te Hamburg werden afgewezen en het geding is thans bij het Bundesfinanzhof (VIIe kamer) aanhangig.
Laatstgenoemd gerecht, van oordeel dat het geschilpunt ten nauwste verband houdt met de toepassing van verordening nr. 19 (EEG) van de Raad van 4 april 1962, besloot bij beschikking van 4 juni 1970 het geding te schorsen en overeenkomstig artikel 117, b) van het EEG-Verdrag de

volgende vragen aan het Hof van Justitie voor te leggen :

„1. Is verordening nr. 19 van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap houdende de totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen van 4 april 1962, in die zin uit te leggen, dat op mais, die bij het vervoer onder invloed van vocht in waarde is achteruit gegaan, dezelfde heffing moet worden toegepast als op onbeschadigde mais?

2. Ingeval vraag 1 bevestigend moet worden beantwoord : is deze regeling in zoverre geldig?

3. Indien de vragen 1 en 2 ontkennend moeten worden beantwoord :

a) Kan op mais, die vóór de invoer onder invloed van vocht in waarde is achteruit gegaan, een heffing worden toegepast?

b) Ingeval vraag 3, a) bevestigend moet worden beantwoord : Welke gezichtspunten zijn dan voor de berekening der heffing bepalend?"

2. De verwijzingsbeschikking is op 1 juli 1970 ter griffie van het Hof binnengekomen.

De Deutsche Getreide- und Futtermittel Handelsgesellschaft mbH, de regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Commissie van de Europese Gemeenschappen hebben, overeenkomstig artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie, gevoegd bij het EEG-Verdrag, opmerkingen ingezonden.

Op rapport van de Rechter-Rapporteur, gehoord de Advocaat-Generaal, besliste het Hof dat in casu geen voorafgaande maatregel van instructie nodig was en bepaalde het de mondelinge behandeling op 12 november 1970.

De Deutsche Getreide- und Futtermittel Handelsgesellschaft mbH, de regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Commissie van de Europese Gemeenschappen werden ter terechtzitting op laatstgenoemde datum in hun mondelinge toelichtingen gehoord.

De Deutsche Getreide- und Futtermittel Handelsgesellschaft mbH werd vertegenwoordigd door mr. C. Brändel.

De regering van het Koninkrijk der Nederlanden werd vertegenwoordigd door mr. C.W. Santen, raadadviseur bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

De Commissie der EG werd vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, mr. P. Kalbe.

De Advocaat-Generaal heeft ter zitting van 1 december 1970 conclusie genomen.

II — De overeenkomstig artikel 20 van het Statuut gemaakte schriftelijke opmerkingen

Overwegende dat de overeenkomstig artikel 20 van het Statuut van het Hof gemaakte opmerkingen als volgt kunnen worden samengevat :

A — De opmerkingen van de Deutsche Getreide- und Futtermittel Handelsgesellschaft mbH

De DGFH wijst er allereerst op dat het vraagstuk van de heffing op granen die door zeewater zijn beschadigd in verband met de eertijds bestaande regeling van de Duitse graanmarkt in het Duitse recht werd behandeld. Op dit punt herinnert zij aan twee uitspraken van het Bundesverwaltungsgericht, waaruit zou volgen dat het heffingstarief voor beschadigde waren moet worden verminderd en dat met de heffing (of met soortgelijke speciale rechten) in hoofdzaak wordt beoogd te verhinderen dat de importeurs onredelijk hoge winsten maken.

De DGFH behandelt vervolgens de *eerste vraag* en merkt op dat verordening nr. 19 ter zake van heffingen geen uitdrukkelijke regeling bevat die van toepassing is op in waarde verminderde granen welke, ondanks de gele-

den schade, voor wat de tariefindeling betreft, de hoedanigheid van granen behielden. De oplossing van het vraagstuk moet derhalve worden gezocht aan de hand van het met de heffing beoogde doel.

Een eerste punt dat in deze gedachtengang de aandacht verdient is dat de gemeenschappelijke ordening der markten in de sector der granen betrekking heeft op deugdelijke waren die normaal in de handel kunnen worden gebracht hetgeen door talrijke communautaire bepalingen inzake de in- en uitvoer wordt bevestigd.

Het stelsel van een „algemene heffing" sluit niet de noodzaak uit tussen beschadigde en niet beschadigde waren te onderscheiden; het impliceert slechts dat het heffingstarief berekend voor een bepaalde representatieve kwaliteit van granen („Standard-Qualität") en over een bepaald tijdvak geheel in het algemeen op granen van die hoedanigheid wordt toegepast en zelfs op graansoorten die van mindere of meerdere hoedanigheid zouden zijn dan de „standaardkwaliteit".

De toepassing van dit stelsel zou evenwel slechts aan de doelstellingen der heffing beantwoorden indien zij in overeenstemming is met twee fundamentele beginselen, te weten dat van de „billijke belasting" en het „evenredigheidsbeginsel".

Slechts de met de in de handel gebruikelijke afwijkingen overeenkomende kwaliteitsverschillen tussen het graan en de standaardkwaliteit bleven voor een verandering van het toepasselijke heffingstarief buiten beschouwing.

Voor het geval het daarentegen goederen betreft die als gevolg van waterschade hun normale handelswaarde hebben verloren kan dit stelsel niet langer worden toegepast, daar het dan in strijd zou komen met de doelstellingen zelf van de heffing en de nationale fiscus in staat zou stellen ten laste van die beschadigde goederen niet te rechtvaardigen middelen te verkrijgen.

Hiertegen kan niet worden aangevoerd dat in zodanig geval de importeur dier waren de nadelen van het stelsel moet dragen wanneer hij — bij voorbeeld door een transportverzekering — zich tegen de desbetreffende risico's kan dekken. In iedere rechtsstaat hangt de heffing van een belasting af van de vraag of zij legislatief gezien voldoende gefundeerd is en niet van de vraag of die belasting op een ander kan worden afgewenteld. Voorts zouden, indien een verzekering tegen de risico's van het goederenvervoer noodzakelijk blijkt om zodanige nadelen op te vangen, de kosten daarvan door de Commissie in aanmerking moeten worden genomen als een normaal bestanddeel van de cif-prijs, welke tot grondslag van de berekening van het heffingstarief dient. Het feit dat de Commissie die kosten niet in aanmerking heeft genomen betekent dat de communautaire wetgever het sluiten van zodanige verzekering niet heeft verondersteld.

De DGFH concludeert dat de eerste vraag ontkennend moet worden beantwoord.

Wat de *tweede vraag* betreft merkt de DGFH op dat de heffing op het EEG-Verdrag steunt en met name op artikel 40, paragraaf 3, hetwelk de invoering van prijsregelingen voorziet voor zover het daarbij „noodzakelijke maatregelen" betreft. Dit betekent een duidelijke en ondubbelzinnige verwijzing naar het „evenredigheidsbeginsel". Indien de uitdrukking „noodzakelijke maatregelen" al doet veronderstellen dat de communautaire wetgever over een zekere normatieve vrijheid beschikt, zo dient daarbij toch te worden bedacht dat het Verdrag hiermede niet een onbeperkte waarderingsbevoegdheid heeft willen toekennen en dat bedoelde vrijheid aan het hierboven genoemde, aan iedere rechtsstaat eigen, beginsel onderworpen blijft.

De Gemeenschap, die immers zelf een geheel van rechtsstaten vormt, is zelf ook gehouden dit beginsel, zowel wat betreft haar wetgevende als haar uitvoerende bevoegdheden, te eerbiedigen. De door haar in het kader van artikel 40, paragraaf 3, van het Verdrag genomen

legislatieve maatregelen mogen niet in strijd komen met de rechtspositie van de communautaire justitiabele voor zover zulks voor de verwezenlijking van het nagestreefde doel niet absoluut noodzakelijk is. Artikel 10, paragraaf 2, van verordening nr. 19 zou dan ook iedere werking en betekenis missen indien het werd toegepast in dier voege dat bij de invoer van door zeeschade in waarde verminderde granen een heffing zou moeten worden opgelegd tot hetzelfde bedrag als bij de invoer van deugdelijke waren. De DGFH concludeert dan ook dat de tweede vraag ontkennend moet worden beantwoord.

Met betrekking tot de *derde vraag* erkent de DGFH dat het, gezien het doel van de heffing en gelet op het „evenredigheidsbeginsel", niet gerechtvaardigd zou zijn door zeewater beschadigde granen geheel van de heffing vrij te stellen. Zij zouden daarentegen nog steeds geacht moeten worden aan de heffing onderworpen te zijn, doch daarbij zou het toepasselijke tarief naar gelang van de door de schade ingetreden waardevermindering volgens een bepaalde schaal moeten worden verminderd. In het onderhavige geval zou een vermindering van het toepasselijke tarief met 25 % (overeenkomende met een waardeverlies van 25 %) volkomen juist en gerechtvaardigd zijn. De toepassing van zodanige reductie levert geen moeilijkheden op en zou evenmin het scheppen van een nieuwe rechtsregel betekenen, want er bestaan slechts twee mogelijkheden :

— ofwel er zou op dit gebied een lacune in de wetgeving zijn en, in dat geval, zou men die met behulp van het in de considerans der verordening nr. 19 neergelegde beginsel en met inachtneming voorts van het in artikel 30, paragraaf 3, van het Verdrag voorziene „evenredigheidsbeginsel" kunnen aanvullen,

— ofwel de wetgever heeft beschadigde en deugdelijke waren aan dezelfde heffing willen onderwerpen en in dat geval zou — indien men al niet zonder meer de onwettigheid van zodanige heffing aanneemt — het juiste heffingsbedrag op grondslag van genoemd artikel 40 moeten worden bepaald.

B — Opmerkingen van de Nederlandse Regering

De Nederlandse Regering meent dat *vraag 1* aldus dient te worden beantwoord dat verordening nr. 19, op zichzelf bezien, geen verschil maakt voor de te berekenen hoogte van de heffing tussen mais zonder meer en mais welke bij vervoer onder invloed van vocht in waarde is achteruit gegaan.

Ten aanzien van de *tweede vraag* meent zij dat, zo die bevestigend werd beantwoord, zulks tot de naar haar oordeel ongewenste consequentie zou kunnen leiden dat er voor beschadigde mais in het geheel geen heffing behoeft te worden betaald.

Wat ten slotte de *derde vraag* betreft verklaart de Nederlandse Regering instemmend te staan tegenover de suggestie als heffing bij invoer van beschadigde mais een lager bedrag te berekenen dan verordening nr. 19 voor mais zonder nadere aanduiding vaststelt. Zodra het tarief meer bedraagt dan de restwaarde van het goed wordt in feite invoer onmogelijk. Zou men in dat geval toepassing van het ongewijzigde heffingstarief eisen dan ware dit een onredelijke en zinloze rechtstoepassing.

In dit verband wijst de Nederlandse Regering erop dat de in Nederland geldende Beschikking Landbouwheffing en Restitutie 1968 II de mogelijkheid voorziet gehele of gedeeltelijke ontheffing te verlenen van de verplichting tot betaling van de normale heffing onder meer in bijzondere gevallen om redenen van billijkheid, wanneer de waren zijn beschadigd en daardoor in waarde zijn verminderd.

Wat de vraag betreft of een regeling in de zin van de bovenvermelde Nederlandse nationale bepalingen geacht kan worden thans reeds rechtstreeks in de

Lid-Staten toepasselijk te zijn in de vorm van uitlegging van verordening nr. 19, neemt de Nederlandse Regering een ontkennend standpunt in.
Ten aanzien van het vaststellen van heffingen bepaalt deze verordening uitsluitend het tarief daarvan en laat alle onderwerpen die bij een volledig belastingstelsel behoren, waaronder het onderhavige vraagstuk, ongeregeld. Hetzelfde doet zich voor ten aanzien van de douanerechten : het tarief daarvan werd bij de artikelen 19 en volgende van het Verdrag bepaald en later vastgesteld in verordening nr. 950/68 van de Raad, doch de regelen nodig voor de toepassing van het tarief zijn neergelegd in de nationale douanewetgevingen. De Nederlandse Regering concludeert hieruit dat voor de onderhavige materie de nationale regelingen behoren te worden toegepast. In zoverre tussen de nationale regelingen van de onderscheidene Lid-Staten divergenties bestaan welke in strijd zijn met de doelstellingen van het Verdrag in het algemeen en met het functioneren van de gemeenschappelijke markt in het bijzonder, kunnen deze divergenties naar de mening van de Nederlandse Regering slechts worden ongedaan gemaakt door het harmoniseren van de nationale regelingen c.q. het vaststellen van een gemeenschapsregeling door de daarvoor geëigende gemeenschapsorganen.

C — *Opmerkingen van de Commissie der EG*

Wat het vraagstuk van de *interpretatie* der verordening nr. 19 betreft merkt de Commissie op dat het ontbreken van uitdrukkelijke bepalingen in de verordening alsmede in haar uitvoeringsregelingen ingevolge welke bij de berekening van het heffingstarief rekening zal worden gehouden met de meer of minder goede kwaliteit der produkten niet tot onduidelijkheid of lacunes in het bij die verordening in het leven geroepen stelsel heeft geleid, want het is juist kenmerkend voor dit systeem dat bij zijn toepassing met de bijzonderheden van de in een bepaald geval geïmporteerde goederen geen rekening wordt gehouden.
Immers, aldus de Commissie, de berekening van het heffingstarief geschiedt — overeenkomstig artikel 10, paragraaf 2, van verordening nr. 19 — voor iedere categorie van produkten alsmede voor een bepaald tijdvak uitgaande van de standaardkwaliteit der bedoelde produkten, welke kwaliteit voor het geheel der Gemeenschap in verordening nr. 61 wordt vastgelegd en wel voor mais in artikel 5. Uit het gemeenschapsrecht en met name uit genoemd artikel blijkt dat er geen relevant verschil bestaat tussen „kwaliteit" en de „staat" waarin de ingevoerde goederen zich bevinden, althans niet in het raam van het heffingsstelsel van verordening nr. 19.
Na de wijze van vaststelling der heffingstarieven in de bij artikel 10, paragraaf 2, van verordening nr. 19 ingevoerde regeling te hebben toegelicht, merkt de Commissie op dat, in dit kader, de Lid-Staten de bevoegdheid missen het heffingsbedrag op grond van de hoedanigheid der ingevoerde goederen of de staat waarin zij zich bevinden discretionair te wijzigen, want na de inwerkingtreding der landbouwverordeningen waarbij een gemeenschappelijke ordening der landbouwmarkten werd tot stand gebracht hebben zij van iedere bevoegdheid op dit punt afstand gedaan (vgl. arrest van het Hof 74-69 met betrekking tot hun „bevoegdheden op het stuk der tarieven").
De Commissie concludeert dat de eerste vraag bevestigend moet worden beantwoord.
Wat de vraag van de *geldigheid* van verordening nr. 19 betreft merkt de Commissie allereerst op dat men uit de rechtspraak van het Bundesverwaltungsgericht voor het onderhavige geval geen enkele conclusie kan trekken. Deze jurisprudentie betreft uitsluitend de toepassing en interpretatie van de voorschriften ter regeling van de Duitse marktordening vóór verordening nr. 19 en vindt haar verklaring in de bijzondere

aard van artikel 8 van het Duitse Getreidegesetz.

De Commissie verwerpt het argument ontleend aan de pretense schending van artikel 12 van het Verdrag. Zij wijst erop dat deze bepaling de Lid-Staten de verplichting oplegt tot het handhaven van de status quo in hun onderlinge handelsbetrekkingen, terwijl het in casu gaat om heffingen ten opzichte van derde landen en merkt dan op dat er in het onderhavige geval geen sprake is van *schending der algemene rechtsbeginselen* van de rechtsstaat en met name niet van het „evenredigheidsbeginsel". Het heffen van een gelijk bedrag, ongeacht de kwaliteit van de ingevoerde mais, zal weliswaar tot een differentiatie in de fiscale last leiden die dan zwaarder op mais van middelmatige kwaliteit zal drukken, doch voornoemde beginselen verbieden deze differentiatie geenszins daar zij zich slechts keren tegen de differentiaties welke niet met de doelstelling der regeling in overeenstemming zijn dan wel door irrelevante overwegingen zijn ingegeven.

Bovendien beschikte de communautaire wetgever bij de regeling van het gemeenschappelijk landbouwbeleid over een ruime waarderingsbevoegheid. Het stond derhalve aan hem de nagestreefde doeleinden te omschrijven en de daartoe geschikte middelen te vinden; de bewering dat bovenbedoelde beginselen werden geschonden zou dan ook slechts kunnen worden aanvaard indien de maatregel niet door enig redelijk motief werd gerechtvaardigd. De differentiatie in de fiscale last als gevolg van een identieke heffing per gewichtseenheid is slechts het logische gevolg van de gekozen „algemene" heffingsmethode.

Tegen dit stelsel als zodanig valt geen gegronde bedenking aan te voeren; het Hof heeft de wettigheid daarvan trouwens nimmer in twijfel getrokken. Allereerst was het in het kader van de objectieve doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid gewettigd — zulks met het oog op een op de kwaliteit afgestemd gemeenschappelijk beleid — door middel van een passend heffingsstelsel de invoer van hoogwaardige produkten aan te moedigen en die van minderwaardige produkten economisch minder interessant te maken. Voorts opent het onderhavige stelsel de mogelijkheid om tot een optimaal evenwicht te geraken tussen het openbaar belang van de marktorganisatie en de economische belangen der importeurs. Daar alle belanghebbenden de modaliteiten van bedoeld stelsel kenden hadden zij telkens het juiste bedrag van de heffingen kunnen controleren en bovendien leidde de eenvormigheid van de heffing ertoe dat de met een individuele berekeningsmethode verbonden moeilijkheden en onzekerheden werden vermeden. En ten slotte : de prijsaanpassing zou bij beschadigde mais evenzeer noodzakelijk geweest zijn als bij de invoer van in goede staat verkerend en hoogwaardig graan, want juist de goedkope import kan het prijsstelsel op de binnenmarkt storend beïnvloeden.

Bovendien werkt het innen van een uniforme en algemene heffing niet discriminerend daar juist deze heffingswijze de neutraliteit van het gemeenschappelijk importstelsel op het punt van de mededinging verzekert, een neutraliteit die bij de individuele berekeningsmethode niet gewaarborgd zou zijn. Enerzijds zou, wanneer bij de berekening van de heffing ook van de feitelijke kostprijs uitgegaan moest worden, van twee importeurs die dezelfde waren invoeren hij die goedkoper gekocht had een hogere heffing moeten betalen waardoor hij zo het voordeel zou verliezen dat hij door zijn bekwaamheid en goed vakmanschap op een concurrent had verkregen. Anderzijds zou de uniformiteit bij het opleggen der heffingen en dus ook haar neutraliteit op het punt van de mededinging in gevaar worden gebracht indien de nationale overheid gerechtigd was de heffing naar gelang van de kenmerken van elke afzonderlijke import te wijzigen.

De principiële benadeling van minderwaardig graan door een algemeen hef-

fingsstelsel belast de importeur niet op overmatige of onaanvaardbare wijze.
Na te hebben uiteengezet dat de gemeenschappelijke invoerregeling de importeur (zie met name artikel 17, tweede lid, van verordening nr. 19) de vrijheid bood de verhouding tussen de waarde der goederen en de belasting bij de invoer zelf te bepalen, komt de Commissie tot de conclusie dat eiseres bij het opleggen van de algemene heffing op mais ook dan niet te zwaar belast zou zijn wanneer zij onvoorzien en buiten haar eigen toedoen beschadigde en daardoor minderwaardige goederen zou hebben ontvangen. Daar de Gemeenschap aan de handelaar praktisch een volledige beslissingsvrijheid in commercieel opzicht heeft gelaten, draagt hij ook het volle risico van de afzet. In het algemeen zou een verzekering tegen de risico's van het vervoer — die in de handel gebruikelijk is — minstens de waardevermindering dekken die de beschadigde partij in verhouding tot de oorspronkelijke wereldmarktprijs onderging. Bovendien werd de DGFH op generlei wijze gedwongen de beschadigde partij mais in te voeren doch zij had die aan een derde kunnen overdragen dan wel een andere bestemming kunnen geven. Bovendien had zij de mogelijkheid gehad hetzij het oorspronkelijke invoercertificaat met de daarin aangegeven heffing te gebruiken voor invoer van andere hoogwaardiger goederen, hetzij een nieuw certificaat met een wellicht gunstiger heffingsbedrag aan te vragen.
Voor het geval dat deze mogelijkheid niet meer bestond, daar de resterende looptijd van het certificaat voor vervangende aankopen niet meer voldoende was en de bij het vervoer geleden schade zo groot gebleken zou zijn dat de invoeren niet meer tijdig konden plaatsvinden of praktisch onmogelijk werden, zou de importeur wegens overmacht niet meer tot invoer gehouden zijn, zodat hij annulering van het certificaat of verlenging van de looptijd daarvan had kunnen verzoeken.
De Commissie concludeert dat de tweede vraag bevestigend moet worden beantwoord. Daar zij de eerste twee vragen bevestigend beantwoordt acht zij het overbodig op de derde vraag in te gaan.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Bundesfinanzhof van de Duitse Bondsrepubliek bij beschikking van 4 juni 1970, bij het Hof binnengekomen op 1 juli 1970, ingevolge artikel 177 van het EEG-Verdrag verschillende vragen heeft gesteld nopens de interpretatie en de geldigheid van verordening nr. 19 van de EEG-Raad van 4 april 1962 (Publikatieblad van 1962, nr. 30);

Ten aanzien van de eerste twee vragen

2 Overwegende dat het Hof met de eerste vraag wordt verzocht te beslissen of verordening nr. 19/62 moet worden uitgelegd in die zin dat mais die bij het transport vóór de invoer door waterschade in waarde is verminderd aan dezelfde heffing moet worden onderworpen als onbeschadigde mais;

dat voor het geval deze vraag bevestigend mocht worden beantwoord het Hof wordt verzocht te willen beslissen of de verordening in zoverre geldig is;

3 Overwegende dat, waar deze beide vragen onderling nauw samenhangen, zij gezamenlijk moeten worden onderzocht;

4 Overwegende dat noch verordening nr. 19, noch de ter uitvoering daarvan gegeven voorschriften bepalingen bevatten krachtens welke het tarief ener voor een bepaalde graansoort geldende heffing zou mogen worden verlaagd op grond van het feit dat het graan vóór de invoer ten gevolge van beschadiging in waarde is verminderd;

dat, gezien het stilzwijgen der voorschriften op dit punt, de oplossing van het vraagstuk met inachtneming der beginselen welke de gemeenschappelijke ordening der landbouwmarkten beheersen en van de doelstellingen die het Verdrag daartoe heeft aangewezen, uit het systeem van genoemde verordening moet worden gewonnen;

5 Overwegende dat verordening nr. 19 en de overige der totstandbrenging van de gemeenschappelijke landbouwordeningen gegeven voorschriften ter bereiking van de in de artikelen 39 en 40 van het Verdrag genoemde doelstellingen voor iedere sector afzonderlijk een prijzenstelsel voorzien;

dat in het raam van dit stelsel krachtens de verordening nr. 19 de invoer uit derde landen aan een heffing wordt onderworpen ten belope van het verschil tussen de wereldmarktprijzen en de prijzen in de importerende Lid-Staat;

dat deze heffingen die op het Verdrag berusten en niet tot het nationale recht behoren, in alle Lid-Staten tegelijk en niet in één daarvan toepasselijk zijn; dat zij dienen ter regulering der markten niet in nationaal verband, doch in een gemeenschappelijke ordening en met toepassing van een naar gelang van het wisselend conjunctuurverloop variërend tarief worden vastgesteld op grondslag van een prijsniveau hetwelk overeenkomstig de doelstellingen van de gemeenschappelijke markt wordt bepaald;

dat met name blijkens artikel 10, lid 2, van verordening nr. 19 het heffingstarief voor elk produkt gelijk is aan het verschil tussen de cif-prijs van het produkt — vastgesteld op basis van de meest gunstige aankoopmogelijkheden op de wereldmarkt — en de drempelprijs van de invoerende Lid-Staat;

dat deze prijs jaarlijks door de Lid-Staten voor een standaardkwaliteit van de desbetreffende graansoort wordt vastgesteld, terwijl de cif-prijs wordt bepaald op basis van de wereldmarktprijzen die naar gelang van eventuele kwaliteitsverschillen ten opzichte van de aan de drempelprijs ten grondslag gelegde standaardkwaliteit worden aangepast;

6 Overwegende dat uit dit stelsel volgt dat de heffingen, die op basis van gewogen waarden voor standaardkwaliteiten worden berekend, forfaitaire belastingen zijn waarbij niet op de individuele kenmerken der ingevoerde produkten wordt gelet;

dat derhalve produkten die van mindere dan de standaardkwaliteit zijn aan die heffing op gelijke voet als de produkten van hogere kwaliteit zijn onderworpen;

7 dat de oorzaken waardoor de waren in een slechtere dan de standaardkwaliteit kwamen te verkeren niet van invloed zijn op de gronden welke de toepassing der algemene heffing op deze waren rechtvaardigen;

dat toch produkten, die vóór de invoer beschadigd werden en daardoor in waarde verminderden, niettegenstaande dit waardeverlies de landbouwmarkt evenzeer beïnvloeden als andere waren welker kwaliteit reeds van de aanvang af beneden de standaardkwaliteit was gelegen en die niettemin aan de algemene heffing zijn onderworpen;

8 dat de toepassing van dezelfde algemene heffing op alle produkten, hetzij beschadigd hetzij onbeschadigd, beantwoordt aan de met de prijsregeling van verordening nr. 19 beoogde doelstellingen;

dat, zo het al niet kan worden betwist dat de importeur van beschadigde produkten wegens het kwaliteitsverlies zwaarder wordt belast dan normaliter het geval zou zijn, de compensatie voor de dientengevolge geleden schade niet mag worden gezocht in een wijziging van het toepasselijke forfaitaire tarief die noch door de finaliteit noch door de berekeningsmethode der heffing wordt gerechtvaardigd;

9 Overwegende dat de forfaitaire aard van het hierboven omschreven heffingsstelsel bijgevolg met de doelstellingen van het Verdrag in overeenstemming is;

10/11 Overwegende dat op de beide eerste vragen moet worden geantwoord dat verordening nr. 19 houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen dient te worden verstaan in die zin dat ingevoerde mais die tijdens het transport werd beschadigd en daardoor in waarde verminderde aan dezelfde heffing is onderworpen als onbeschadigde mais;

12 dat bij het onderzoek der gestelde vragen niet is gebleken van enige grond waarop de geldigheid van verordening nr. 19 op dit punt kan worden betwijfeld;

Ten aanzien van de derde vraag

13 Overwegende dat deze vraag door het Bundesfinanzhof slechts werd gesteld voor het geval een der voorafgaande vragen ontkennend zou worden beantwoord;

dat nu deze bevestigend werden beantwoord de derde vraag buiten behandeling kan blijven;

Ten aanzien van de kosten

14 Overwegende dat de kosten van de Commissie der Europese Gemeenschappen en van de regering van het Koninkrijk der Nederlanden die hun opmerkingen aan het Hof hebben voorgelegd, niet terugvorderbaar zijn;

15 dat de procedure ten aanzien van partijen het karakter draagt van een incident in het geding voor het Bundesfinanzhof van de Bondsrepubliek Duitsland en het derhalve aan genoemd Hof staat over de kosten te beslissen;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de mondelinge opmerkingen van de firma „Deutsche Getreide- und Futtermittel Handelsgesellschaft mbH" en van de Commissie der Europese Gemeenschappen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en met name de artikelen 39, 40 en 177;
Gelet op verordening nr. 19 (EEG) van de Raad van 4 april 1962;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG en met name artikel 20;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende inzake de vraag door het Bundesfinanzhof van de Bondsrepubliek Duitsland bij zijn beschikking van 4 juni 1970 voorgelegd, verklaart voor recht :

1. **verordening nr. 19/62 houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector**

granen dient te worden verstaan in die zin dat ingevoerde mais die tijdens het transport werd beschadigd en daardoor in waarde verminderde aan dezelfde heffing is onderworpen als onbeschadigde mais;

2. bij het onderzoek der gestelde vragen is niet gebleken van enige grond waarop de geldigheid van verordening nr. 19/62 op dit punt kan worden betwijfeld.

Aldus gewezen en uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdzeventig.

Lecourt Donner Trabucchi

Monaco Mertens de Wilmars Pescatore Kutscher

Luxemburg, vijftien december negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 1 DECEMBER 1970 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Verzoekster in het bodemgeschil, een te Hamburg gevestigde importfirma, heeft in januari 1963 uit de Verenigde Staten ingevoerde gele mais laten inklaren. Volgens haar opgaven had de waar door schadelijke vochtinvloed tijdens het vervoer een waardevermindering van 25 % ondergaan. Nochtans paste het bevoegde douanekantoor ingevolge 's Raads destijds geldende verordening nr. 19 inzake de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen (Publikatieblad van 1962, blz. 933) een heffing volgens het in het invoercertificaat aangegeven tarief, dat wil zeggen tot het volle bedrag, toe.
De importfirma achtte dit onjuist; zij meent dat de heffing naar rato van de waardevermindering moet worden verlaagd. Zij ging dan ook, na vruchteloos te hebben gereclameerd, in beroep; de zaak dient thans voor het Bundesfinanzhof. Ten processe stelde zij zich op het standpunt, dat weliswaar volgens verordening nr. 19 bij de vaststelling der heffing verschillen in de kwaliteit van ingevoerde waren buiten beschouwing moeten worden gelaten; in casu was echter sprake van *conditie*-gebreken, en die moeten anders worden beoordeeld. Verordening nr. 19 geeft daarvoor geen regeling; en met name wordt in die verordening niet bepaald, dat op zulke bijzonderheden niet mag worden gelet. In werkelijkheid doet zich hier in de heffingsregeling een leemte voor, hetgeen een aanvullende interpretatie nodig maakt in die zin dat een lagere heffing verschuldigd is wanneer zich bij een ingevoerde

1 — Vertaald uit het Duits.